

vidste, at den sorte Arbejderbefolkning vilde stumle sammen i Byerne, der gjorde Opstandens Udbrud mulig. Med Hensyn til de Besparselser der formentlig kunde opnaas ved en Omordning af Politi- og Militærvæsenet, skal anthoningsvis kun nævnes Oprettelsen af borgerlige Politikorps i Byerne og muligvis lignende i Landkredsene, hvori det gøres til tvungen Borgerpligt at indtræde. Det faste Politi vilde derved formentlig kunne indskrænkes en Del og Militærinstitutionen maatte endog helt ophæves.

Paa disse saa vel som paa flere andre Omraader vilde der upaatvilelig igennem en fornuftig og kyndig Forvaltning kunne træffes ikke ubetydelige Besparselser. Og for Resten af Underbalancen maatte der derhos paa den anden Side kunne findes Udveje for forøgede Indtægter til fornøden Dækning. Men at Regeringen Aar efter Aar har kunnet godkende Koloniernes Budgetter, saaledes som disse have været opstillede, uden med det samme at betinge Dækning for det aarlige Understud igennem en Forhøjelse af de kommunale Afgifter, synes næsten usatteligt og har næppe noget Sidsdykke i vore hjemlige Forhold, hvor ikke alene Lovgivningsmagten igennem Alderdomsforsørgelseslove, Fattiglove, Jærnbanelove o. l. Tid efter anden paalægger Befolkningen forøgede Byrder, men hvor ogsaa Regeringen, Amts-, Sogne- og Byraad stadig stille Fordringer til forøgede Afgifter paa Skolevæsenets, Bevæsenets, Sundhedsvæsenets og andre Omraader. Aar efter Aar stige Udgifterne til Amts-, By- og Sognekommunerne, og Aar efter Aar maa de respektive Kommunalbestyrelser som en naturlig Selvfølge forhøje Skatteprocenten, Hartkornsaagiften og Formue- og Lejlighedsstatten. Her hjemme spørges ikke om, hvad der nødvendigvis udtræves for en tidsbærende Udvikling paa de forskellige Omraader, Udgifterne dertil gaa foran alle andre Krav.

Hvorfor gaar man ikke frem paa samme Maade i Kolonierne? Det forringer Gjenomsværdierne naturligtvis, men det gør det

ogsaa herhjemme i Møderlandet. Den Dækning af Understudet, som Statskassen efter Lovforslaget skal paatage sig, er for en Del kun en kunstig Opretholdelse af Gjenomsværdierne til Fordel for Prioritetshaverne og de velstaaende Gjenomsbestedere, og dette kan der dog fornuftigvis ikke være større Anledning til at gøre i Kolonierna end herhjemme i Møderlandet.

Skal der fra Statens Side bringes Ofre til Koloniernes Ophjælpning, bør disse rettest ske igennem Foranstaltninger til Fremme for Landbruget, Handel og Søfart, samt Næringsvæsenet i det hele. At yde Hjælpen igennem Overlagelsen af en Del af Udgifterne, eller som hidtil ved et større Tilskud, faar bestandig noget af Karakteren af en Fattigunderstøttelse paa sig og vil næppe føre til at højne den kommunale Selvstændigheds- og Ansvarshøje hos Koloniernes Befolkning.

For øvrigt er der aldeles intet forurodigende i Koloniernes Skatte- og Prioritetsforhold. St. Thomas' Kolonialraad har vel forsøgt en Sammenligning imellem Skatteforholdene paa St. Thomas paa den ene Side og forskellige fremmede Kolonier samt europæiske Stater, blandt andre ogsaa Danmark, paa den anden Side; men denne Sammenligning er i dobbelt Grad misvillende. Naar f. Eks. Skatten paa St. Thomas anslaaes til Doll. 13,92 pr. Individ mod kun Doll. 6,53 i Danmark, saa passe Tallene tilnærmelsesvis til de aarlige Statsudgifter; men der er den Hage ved, at St. Thomas' store aarlige Understud ikke er dækket ved Skat paa Befolkningen, men igennem Statstilskud, hvortil kommer, at en ikke ringe Del af de øvrige Udgifter dækkes af Indtægter som f. Eks. Skibsafgiften, Fyr- og Havneafgiften, der for det væsentligste tilflyder Kolonien ude fra. Dette taget i Betragtning vil det opgivne Skattebeløb pr. Individ vise sig at maatte reduceres til ca. det halve. Og ved Beregningen af Skattebeløbet pr. Individ for Danmarks Vedkommende har Kolonialraadet aldeles overset, at vi ved Siden